

El camí de la sinodalitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

«El camí de la sinodalidad és el camí que Déu espera de l'Església en el tercer mil·lenni.» El sant pare Francesc va pronunciar aquestes paraules l'any 2015 en un discurs en ocasió del 50è aniversari de la institució del Sínode de Bisbes, un dels fruits del Concili Vaticà II. I ara el Papa aboca tota l'Església a fer el camí sinodal participant en la fase preparatòria diocesana de tot el procés que durà a l'assemblea del Sínode de Bisbes del 2023, en la qual participarà una representació de prelats del món sencer.

L'Església és cridada, ara com sempre, a viure la seva identitat més pregona

El camí sinodal proposat per Francesc vol fer palès que no n'hi ha prou amb reflexionar sobre la importància que tota l'Església camini unida —això és el que significa la paraula «sínodo»—, des de les claus de la comunió, la participació i la missió; sinó que ell desitja posar en camí tota l'Església, per a viure en tots els seus àmbits —diòcesi, parròquia, comunitats religioses, moviments, associacions— l'experiència de caminar junts, de viure en la nostra pròpia carn tot el que això aporta d'alegria i repte, de dificultat i esperança, d'unitat i amor, de ferides i intuïcions, de camins oberts i de conversió.

Aquest itinerari s'ha de fer sempre a la llum de la Paraula de Déu, sabent que l'Esperit Sant guia l'Església. Caminar junts significa estar disposats a l'escolta del mateix Esperit, restant oberts a les sorpreses que certament ell prepararà per a nosaltres al llarg del camí. El dinamisme propi d'aquest itinerari ens demana deixar-nos educar per l'Esperit en una mentalitat verita-

blement sinodal, entrant amb audàcia i llibertat de cor en un procés de conversió, sense el qual no serà possible la «perenne reforma de la qual l'Església mateixa, en quant institució humana i terrenal, sempre té necessitat» (UR, 6).

En un món dividit per les dissensions i les discòrdies, on les nacions i pobles són incapaços de proposar un projecte compartit, l'Església és cridada, ara com sempre, a viure la seva identitat més pregona: «L'Església és en Crist com un sagrament, o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de tot el llinatge humà» (LG, 1). ¿Ens ho creiem, això? ¿Serem capaços de practicar, encara més, la unitat en la diversitat? Ens posarem junts a l'escolta de l'Esperit? Sens dubte, posar-nos en camí junts, vivint el camí sinodal proposat, és un signe profètic. Viure la comunió, compartint els dons que hem rebut en la participació i el diàleg, és condició necessària per a viure la missió.

